

CHRIS CARTER

EEN

VOOR

EEN

Vertaling Henske Marsman

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2013 Chris Carter

Oorspronkelijke titel: *One by One*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland

Vertaling: Henske Marsman

Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1367 1

ISBN 978 94 027 6947 0 (e-book)

NUR 330

Eerste druk januari 2024

Originele uitgave verschenen bij Simon & Schuster UK Ltd., Londen.

The right of Chris Carter to be identified as author of this work has been asserted in accordance with sections 77 and 78 of the Copyright, Designs and Patents Act, 1988.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Eén schot door het hoofd, als een executie. Veel mensen denken dat dit een extreem gewelddadige manier is om te sterven. Maar dat is het niet. Tenminste, niet voor het slachtoffer.

Een 9mm-kogel gaat iemands schedel binnen en komt er na drie tienduizendste van een seconde aan de andere kant weer uit. De schedel en de hersenen worden zo snel verbrijzeld dat het zenuwstelsel geen tijd heeft om pijn te registreren. Als de kogel in de juiste hoek het hoofd binnendringt, zal de kogel de hersenschors, de kleine hersenen en zelfs de thalamus dusdanig doorsnijden dat de hersenen niet meer functioneren, met de onmiddellijke dood tot gevolg. Als de hoek van het schot verkeerd is, kan het slachtoffer overleven, maar niet zonder ernstige hersenbeschadiging. De ingangswond is meestal niet groter dan een kleine druif, maar de uitgangswond kan zo groot zijn als een tennisbal, afhankelijk van het type kogel.

Het mannelijk slachtoffer op de foto in de handen van rechercheur Robert Hunter, werkzaam bij de divisie Roofovervallen en Moord van de politie van Los Angeles, was op slag dood geweest. De kogel was dwars door zijn schedel gegaan en had de kleine hersenen en de temporale en frontale kwab verscheurd, wat in drie tienduizendste van een seconde fataal hersenletsel had veroorzaakt. Binnen een seconde lag hij dood op de grond.

Het was een zaak van rechercheur Terry Radley, niet van Hunter, maar de onderzoeksfoto's waren per ongeluk op Hunters bureau terechtgekomen. Toen hij de foto weer in het dossier stopte, ging de telefoon op zijn bureau.

'Rechercheur Hunter, Bijzondere Moordzaken,' zei hij, half verwach- tend dat het Radley zou zijn die op zoek was naar de foto.

Stilte.

'Hallo?'

'Spreek ik met rechercheur Robert Hunter?' vroeg een man met schorre stem op kalme toon.

‘Ja, ik ben rechercheur Robert Hunter. Kan ik iets voor u doen?’ Hunter hoorde de beller uitademen.

‘Daar gaan we nu achter komen, rechercheur.’

Hunter fronste zijn wenkbrauwen.

‘Ik heb de komende paar minuten je volledige aandacht nodig.’

Hunter schraapte zijn keel. ‘Het spijt me, ik heb uw naam –’

‘Kop dicht en luisteren, rechercheur,’ onderbrak de beller hem, nog steeds op kalme toon. ‘Dit is geen dialoog.’

Hunter zweeg. De politie van Los Angeles kreeg dagelijks tientallen, soms honderden rare telefoontjes: dronkenlappen, drugsgebruikers die high waren, bendeleden die stoer wilden doen, paragnosten, mensen die een overheidscomplot of een buitenaardse invasie wilden melden, zelfs mensen die beweerden dat ze Elvis in het café op de hoek hadden zien zitten. Maar door de toon van deze beller, de manier waarop hij sprak, besloot Hunter dit telefoontje niet af te doen als een grap. Hij besloot voorlopig het spel mee te spelen.

Hunters partner, rechercheur Carlos Garcia, zat tegenover hem achter zijn bureau in hun kleine kantoortje op de vierde verdieping van het hoofdbureau van de politie in het centrum van Los Angeles. Zijn lange donkerbruine haar zat in een strakke paardenstaart. Garcia was iets op zijn scherm aan het lezen en lette niet op Hunters telefoongesprek. Hij zat naar achteren in zijn stoel en had zijn handen achter zijn hoofd gevouwen.

Hunter knipte met zijn vingers om Garcia’s aandacht te trekken, wees naar de hoorn aan zijn oor en maakte een draaiende beweging met zijn wijsvinger om aan te geven dat hij dit gesprek wilde opnemen en traceren.

Garcia pakte onmiddellijk de hoorn van de telefoon op zijn bureau, toetste het interne nummer van de dienst Operaties in en had het binnen vijf seconden geregeld. Hij gaf Hunter een seintje, die weer naar hem gebardeerde om mee te luisteren. Garcia kwam op de lijn.

‘Ik neem aan dat je een computer op je bureau hebt staan, rechercheur,’ zei de beller. ‘En dat die computer verbonden is met het internet?’

‘Dat klopt.’

Er viel een korte stilte.

‘Oké. Ik wil dat je het adres dat ik je ga geven intypt in je adresbalk... Ben je er klaar voor?’

Hunter aarzelde.

‘Geloof me, rechercheur, dit wil je zien.’

Hunter opende zijn internetbrowser; Garcia deed hetzelfde.

‘Oké, ik ben er klaar voor,’ antwoordde Hunter kalm.

De beller gaf Hunter een internetadres dat alleen uit cijfers en punten bestond, geen letters.

Hunter en Garcia typten de cijferreeks in hun adresbalk en drukten op enter. Het beeld flinkerde een paar keer voordat de webpagina werd geladen.

De rechercheurs verstarde, en er viel een doodse stilte in de kamer.

De beller grinnikte. ‘Ik vermoed dat ik nu je volledige aandacht heb.’

Het hoofdkantoor van de FBI bevindt zich op 935 Pennsylvania Avenue in Washington DC, op slechts een paar straten van het Witte Huis vandaan en pal tegenover het Amerikaanse ministerie van Justitie. Behalve het hoofdbureau heeft de FBI vijftienkantoren, verspreid over de vijftig Amerikaanse staten. De meeste daarvan hebben ook nog een aantal onderafdelingen in de vorm van lokale agentschappen.

Het kantoor in Los Angeles, aan Wilshire Boulevard, is een van de grootste FBI-kantoren van Amerika. Het heeft tien lokale agentschappen en is een van de weinige kantoren met een speciale divisie voor cybercriminaliteit.

De FBI-divisie Cybercrime richt zich op internetcriminaliteit, waaronder cyberterrorisme, computerinbraken, online seksuele uitbuiting en grootschalige internetfraude. In de VS is cybercriminaliteit in de afgelopen vijf jaar vertienvoudigd. De Amerikaanse overheid heeft dagelijks te maken met meer dan een miljard aanvallen op haar netwerken, afkomstig van diverse bronnen van over de hele wereld.

In 2011 stond in een rapport aan de Amerikaanse Senaatscommissie voor Handel, Wetenschap en Transport dat cybercrime binnen organisaties jaarlijks ongeveer achthonderd miljoen dollar aan illegale inkomsten opleverde, wat het tot de lucratiefste illegale praktijk in de VS maakt, winstgevender dan drugshandel.

De FBI heeft duizenden 'webcrawlers', ook wel bots of spiders genoemd, die voortdurend het internet afspeuren, op zoek naar alles wat ruikt naar internetcriminaliteit, zowel binnen als buiten de VS. Het is een gigantische klus, en de FBI weet dat wat de webcrawlers vinden slechts een druppel is in een oceaan van cybercriminaliteit. Voor elke dreiging die gevonden wordt, blijven er duizenden onopgemerkt. En daarom was er op die herfstochtend eind september geen FBI-webcrawler die de webpagina vond waar rechercheur Hunter en zijn partner op het hoofdbureau van de politie naar keken.

Hunter en Garcia staarden naar hun scherm en probeerden de surrealistische beelden te bevatten. Ze zagen een grote, doorzichtige vierkante bak. Hij leek van glas, maar het kon ook perspex of iets soortgelijks zijn. Hunter schatte dat hij ongeveer anderhalve meter breed en minstens één meter tachtig hoog was. Hij was aan de bovenkant open en leek zelfgebouwd. De vier wanden zaten aan elkaar vast met een metalen frame en dikke witte kit. Het geheel leek op een verstevigde douchecabine. Binnenin liepen twee metalen buizen van ongeveer acht centimeter dik, één links en één rechts, vanaf de vloer omhoog. De buizen waren geperforeerd, met gaatjes waar ongeveer een potlood in paste. Twee dingen baarden Hunter zorgen. Eén was het feit dat de beelden live leken te zijn. Twee was datgene wat hij in de kist zag, tussen de twee metalen buizen in.

Vastgebonden op een zware metalen stoel zat een witte man van in de twintig met kort lichtbruin haar. Het enige kledingstuk dat hij aanhad, was een gestreepte boxershorts. Het was een gezette man met een rond gezicht, bolle wangen en dikke armen. Hij zweette hevig, en hoewel hij niet gewond leek, was het overduidelijk wat er van zijn gezicht af te lezen viel: pure angst. Hij had zijn ogen opengesperd en zoog langs de prop in zijn mond lucht naar binnen. Hunter kon aan de snelle bewegingen van zijn buik zien dat hij bijna hyperventileerde. De man rilde en keek schichtig om zich heen als een verwarde, angstige muis.

Het beeld had een groen schijnsel, wat erop wees dat het een camera met nachtkijker was. Deze man zat in een donkere kamer.

‘Is dit echt?’ fluisterde Garcia tegen Hunter, met zijn hand op het mondstuk.

Hunter haalde zijn schouders op zonder zijn ogen van het scherm af te halen.

Op dat moment verbrak de beller de stilte. ‘Als je je afvraagt of dit live is, rechercheur, zal ik het even aantonen.’

De camera draaide naar een onopvallende bakstenen muur waar een ronde klok aan hing, die op drie minuten voor drie stond. Hunter en Garcia keken allebei op hun horloge. Het was drie minuten voor drie. Vervolgens ging de camera naar beneden, waar op de grond tegen de muur een krant lag. De camera zoomde in op de voorpagina en de datum. Het was de *LA Times* van vanmorgen.

‘Tevreden?’ De beller grinnikte.

De camera richtte zich weer op de man in de kist. Hij had een loopneus gekregen en de tranen stroomden over zijn gezicht.

‘Deze kist is gemaakt van versterkt kogelwerend glas,’ legde de beller met ijzingwekkende stem uit. ‘De deur heeft een zeer degelijk slot met luchtdichte afsluiting. Hij kan alleen van buitenaf worden geopend. Kortom, de man die je op je scherm ziet, zit gevangen. Hij kan er onmogelijk uit.’

De bange man op het scherm keek recht in de camera. Hunter maakte snel een schermafdruk. Hij had nu hopelijk een identificeerbare afbeelding van het gezicht van de man.

‘De reden waarom ik je bel, rechercheur, is omdat ik je hulp nodig heb.’

De man op het scherm begon zwaar te hijgen. Zijn hele lichaam glom van het angstzweet. Hij stond op het punt een paniekaanval te krijgen.

‘Oké, laten we rustig blijven.’ Hunter slaagde erin kalm maar gezaghebbend te klinken. ‘Vertel me hoe ik je kan helpen.’

Stilte.

Hunter wist dat de beller nog aan de lijn was. ‘Ik zal doen wat ik kan om je te helpen. Zeg maar hoe.’

‘Nou...’ antwoordde de beller. ‘Je mag beslissen hoe hij gaat sterven.’

Hunter en Garcia wisselden een ongeruste blik uit. Garcia ging onmiddellijk van de telefoonlijn af en toetste snel het interne nummer van Operaties in.

‘Zeg me alsjeblieft dat je een locatie hebt van deze engerd,’ zei Garcia toen de telefoon werd opgenomen.

‘Nog niet, rechercheur,’ antwoordde de vrouw. ‘We hebben nog een minuutje nodig. Houd hem aan de praat.’

‘Hij wil niet meer praten.’

‘We zijn er bijna, maar we hebben nog iets meer tijd nodig.’

‘Shit!’ Hij schudde zijn hoofd en gebaarde naar Hunter dat hij de beller aan de praat moest houden. ‘Laat het me meteen weten als je iets hebt.’ Hij verbrak de verbinding en kwam weer bij Hunter op de lijn om mee te luisteren.

‘Vuur of water, rechercheur?’ vroeg de beller.

Hunter fronste zijn wenkbrauwen. ‘Wat?’

‘Vuur of water?’ herhaalde de beller geamuseerd. ‘De buizen in de glazen kist die je op het scherm ziet, kunnen vuur spuwen of de kist met water vullen.’

Hunters hart bleef even stilstaan.

‘Kies maar, rechercheur Hunter. Wil je hem zien sterven door vuur of door water? Zullen we hem verdrinken of levend verbranden?’ Het klonk niet als een grap.

Garcia verschoof ongemakkelijk op zijn stoel.

‘Wacht even.’ Hunter probeerde zijn stem rustig te houden. ‘Je hoeft dit niet te doen.’

‘Dat weet ik, maar ik wil het. Het lijkt me leuk, jou niet?’ Het was ongelooflijk hoe laconiek hij klonk.

‘Schiet op,’ siste Garcia met opeengeklemd kaken, starend naar de lampjes op zijn telefoon. Nog steeds geen telefoontje van Operaties.

‘Kies maar, rechercheur,’ zei de beller. ‘Ik wil dat jij beslist hoe hij gaat sterven.’

Hunter zweeg.

‘Ik raad je aan om een van de twee te kiezen, rechercheur, want ik beloof je dat het alternatief een stuk erger is.’

‘Je weet dat ik die beslissing niet kan nemen.’

‘KIES!’ schreeuwde de beller over de lijn.

‘Oké.’ Hunters stem bleef kalm. ‘Ik kies geen van de twee.’

‘Dat is geen optie.’

‘Jawel, dat is het wel. Laten we hierover praten.’

De beller lachte boosaardig. ‘Laten we dat niet doen. De tijd van praten is voorbij. Het is nu tijd om te kiezen, rechercheur. Als jij niet kiest, doe ik het. Hij sterft hoe dan ook.’

Er ging een rood lampje knipperen op Garcia’s telefoon, en Garcia wisselde snel van gesprek. ‘Zeg me dat je hem hebt.’

‘We hebben hem, rechercheur,’ zei de vrouw opgewonden. ‘Hij is in...’ Ze viel even stil en vervolgde toen: ‘Wat krijgen we nou?’

‘Wat?’ vroeg Garcia. ‘Waar is hij?’

‘Wat is hier in vredesnaam aan de hand?’ zei de vrouw, maar Garcia wist dat ze het niet tegen hem had. Er volgde nog meer onverstaanbaar gefluister aan de andere kant van de lijn. Er was iets mis.

‘Ga je nog zeggen wat er aan de hand is?’ Garcia’s stem ging ongeveer een halve octaaf omhoog.

‘Het lukt niet, rechercheur,’ zei de vrouw. ‘We dachten dat we hem in Norwalk hadden, maar plotseling sprong het signaal naar Temple City, toen naar El Monte, en nu lijkt het gesprek uit Long Beach te komen. Het signaal verandert elke vijf seconden. Zelfs als we hem een uur aan de lijn houden, kunnen we hem niet lokaliseren.’ Ze zweeg even. ‘Het signaal is net verplaatst naar Hollywood. Sorry, rechercheur. Deze man weet waar hij mee bezig is.’

‘Shit!’ Garcia luisterde weer met Hunter mee en schudde zijn hoofd. ‘Hij verstoort het signaal,’ fluisterde hij. ‘We kunnen zijn locatie niet vinden.’

Hunter kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Waarom doe je dit?’ vroeg hij aan de beller.

‘Omdat ik dat wil,’ zei de beller. ‘Je hebt drie seconden om je keuze te maken, rechercheur Hunter. Vuur of water? Gooi anders een munt op. Vraag het je partner. Ik weet dat hij meeluistert.’

Garcia zei niets.

‘Wacht,’ zei Hunter. ‘Hoe kan ik een keuze maken als ik niet eens weet wie hij is, of waarom je hem in die kist hebt gezet? Kom op, praat met me. Vertel me waar dit over gaat.’

De beller lachte weer. ‘Dat zul je zelf moeten uitzoeken, rechercheur. Twee seconden.’

‘Doe dit niet. We kunnen elkaar helpen.’

Garcia’s ogen gingen van zijn scherm naar Hunter.

‘Eén seconde, rechercheur.’

‘Kom op, praat met me,’ zei Hunter weer. ‘We kunnen een betere oplossing bedenken voor wat er dan ook aan de hand mag zijn.’

Garcia hield zijn adem in.

‘De oplossing is óf vuur óf water, rechercheur. De tijd is om. Wat wordt het?’

‘Luister, er moet een andere manier zijn waarop we –’

BONK, BONK, BONK.

Het geluid dreunde zo hard door de telefoon dat Hunter en Garcia met een ruk hun hoofd naar achteren trokken, alsof ze een klap in hun gezicht hadden gekregen. Het klonk alsof de beller zijn hoorn drie keer tegen een houten oppervlak aan sloeg om hun aandacht te trekken.

‘Je lijkt niet naar me te luisteren, rechercheur Hunter. We zijn uitgepraat. Het enige woord dat ik nu van je wil horen, is vuur of water. Verder niets.’

Hunter zei niets.

‘Dan niet. Als jij niet kiest, doe ik het. En ik kies –’

‘Water,’ zei Hunter resoluut. ‘Ik kies water.’

De beller grinnikte geamuseerd. ‘Weet je, rechercheur? Ik wist wel dat je water zou kiezen.’

Hunter reageerde niet.

‘Het lag voor de hand. Toen je de opties overwoog, leek dood door verdrinking minder afschuwelijk, minder onmenselijk, minder pijnlijk en sneller dan levend verbranden, toch? Maar heb je ooit iemand zien verdrinken, rechercheur?’

Stilte.

‘Heb je ooit de wanhopige blik in iemands ogen gezien wanneer hij zo lang mogelijk zijn adem probeert in te houden, wetende dat de dood hem op de hielen zit?’

Hunter haalde zijn hand door zijn korte haar.

‘Heb je ooit gezien hoe iemand die verdrinkt panisch om zich heen kijkt, zoekend naar een wonder dat er niet is? Een wonder dat nooit zal komen?’

Nog steeds stilte.

‘Heb je ooit een lichaam zien stuip trekken alsof het geëlektrocuteerd wordt, wanneer die persoon eindelijk de hoop laat varen en zijn eerste mondvol water inademt? De manier waarop zijn ogen bijna uit zijn schedel puilen als het water zijn longen binnendringt en hij langzaam begint te stikken?’ De beller ademde bewust zwaar uit. ‘Wist je dat het onmogelijk is om je ogen dicht te houden als je verdrinkt? Het is een automatisch lichamenlijk reflex wanneer de hersenen geen zuurstof meer krijgen.’

Garcia’s blik ging weer naar zijn scherm.

De beller lachte opnieuw, een ontspannen gegiechel deze keer. ‘Blijf kijken, rechercheur. Deze voorstelling wordt zo meteen nog veel leuker.’

De verbinding werd verbroken.

Plotseling kwam er met ongelooflijke snelheid water uit de gaten van de twee buizen in de glazen kist gespoten. Het overviel de man op de stoel, en van schrik begon zijn hele lichaam te schokken. Zijn ogen werden groot van wanhoop toen hij beseftte wat er gebeurde. Ondanks de prop in zijn mond begon hij hysterisch te schreeuwen, maar op hun computer konden Hunter en Garcia geen geluid horen.

‘O, mijn god.’ Garcia drukte zijn rechtervuist tegen zijn mond. ‘Dit is geen grap. Hij doet het echt. Hij laat hem godverdomme verdrinken.’

De man schopte en kronkelde wild op zijn stoel, maar hij zat te stevig vastgebonden. Wat hij ook deed, hij kon niet loskomen. De stoel zat vastgeschroefd in de vloer.

‘Dit is krankzinnig,’ zei Garcia.

Hunter staaarde zonder met zijn ogen te knippen naar het scherm. Hij wist dat ze vanuit hun kantoor helemaal niets konden doen, behalve misschien bewijs verzamelen. ‘Is er een manier om dit op te nemen?’ vroeg hij.

Garcia haalde zijn schouders op. ‘Geen idee. Volgens mij niet.’

Hunter pakte de telefoon en belde de telefooncentrale van de politie. ‘Verbind me door met het hoofd van de eenheid Computercriminaliteit, nu. Het is dringend.’ Twee seconden later hoorde hij de telefoon overgaan. Vier seconden later werd er opgenomen.

‘Dennis Baxter, politie-eenheid Computercriminaliteit,’ zei een baritonstem.

‘Dennis, met rechercheur Hunter van Bijzondere Moordzaken.’

‘Hallo, rechercheur, wat kan ik voor je doen?’

‘Kan ik een livestream van een webcam, die ik nu op mijn computer aan het bekijken ben, opnemen?’

Baxter lachte. ‘Wauw, is het zo’n lekker ding?’

‘Kan het of niet, Dennis?’

Baxter hoorde Hunters toon en werd op slag ernstig. ‘Alleen als je be-

paalde software op je computer hebt geïnstalleerd,' antwoordde hij.

'Heb ik dat?'

'Op een computer op het hoofdbureau? Niet standaard. Je kunt het aanvragen en dan kan ICT het binnen een dag of twee voor je installeren.'

'Te laat. Ik moet vastleggen wat er op dit moment op mijn scherm gebeurt.'

Het bleef een fractie van een seconde stil. 'Ik kan het van hieruit doen,' zei Baxter toen. 'Als je iets live via internet aan het bekijken bent, geef me dan het webadres. Dan ga ik ook naar die website en kan ik het voor je opnemen. Wat dacht je daarvan?'

'Goed, laten we het proberen.' Hunter gaf Baxter de cijferreeks die de beller hem een paar minuten eerder had gegeven.

'Een IP-adres?' vroeg Baxter.

'Dat klopt. Die zijn toch traceerbaar?' vroeg Hunter.

'Ja. Dat is in feite het voornaamste doel van een IP-adres. Het is eigenlijk een soort kenteken voor elke computer die verbonden is met het internet. Daarmee kan ik je vrijwel de exacte locatie van de broncomputer geven.'

Hunter fronste zijn wenkbrauwen. Kon de beller zo'n domme fout hebben gemaakt?

'Moet ik hem traceren?' vroeg Baxter.

'Ja.'

'Oké. Ik bel je zodra ik iets heb.' Hij hing op.

Het water kwam bij de man al tot zijn middel. In dit tempo zou hij, berekende Hunter, binnen anderhalve minuut, misschien twee minuten, volledig onder water staan.

'Operaties zei toch dat ze het gesprek op geen enkele manier konden traceren?' vroeg Hunter aan Garcia.

'Nee. Hij kaatste het signaal de hele stad door.'

Het water bereikte de maag van de man. Hij probeerde zich nog steeds los te wringen, maar hij had steeds minder energie. Hij rilde nu nog heviger; een combinatie van onbedwingbare angst en de temperatuur van het water, vermoedde Hunter.

Hunter en Garcia wisten niet wat ze moesten zeggen, dus viel er een ijzige stilte terwijl ze op hun scherm de dood centimeter voor centimeter dichterbij zagen komen.

De telefoon op Hunters bureau ging.

'Rechercheur, is dit echt?' vroeg Dennis Baxter.

‘Op dit moment heb ik geen reden om te geloven van niet. Neem je het op?’

‘Ja, ik neem het op.’

‘Is het gelukt om het te traceren?’

‘Nog niet. Het kan een paar minuten duren.’

‘Laat het me weten als je iets vindt.’

‘Zeker.’

Het water bereikte borsthoogte, en de camera zoomde langzaam in op het gezicht van de man. Hij snikte. De hoop was uit zijn ogen verdwenen. Hij gaf het op.

‘Ik kan dit niet aanzien.’ Garcia kwam achter zijn bureau vandaan en begon te ijsberen.

Het water kwam nu tot aan de schouders van de man. Binnen een minuut zou het tot boven zijn neus komen, en zou bij de volgende ademhaling de dood intreden. De man sloot zijn ogen en wachtte. Hij probeerde niet meer los te komen.

Het water bereikte de onderkant van zijn kin, en toen, zonder enige waarschuwing, stopte het. Er kwam geen druppel meer uit de buizen.

‘Wat krijgen we nou?’ Hunter en Garcia wisselden een blik uit en keken toen weer verbijsterd naar het scherm.

‘Het was gewoon een grap.’ Garcia liep met een nerveuze glimlach op Hunter af. ‘Een of andere gek die ons in de maling nam.’

Hunter was daar niet zo zeker van.

Precies op dat moment ging de telefoon op Hunters bureau weer.

Het geluid van de rinkelende telefoon klonk in de stilte als een donderslag bij heldere hemel.

‘Je bent een slimme man, rechercheur Hunter,’ zei de beller.

Hunter gebaarde snel naar Garcia en binnen een paar seconden werd het gesprek weer opgenomen.

‘Ik trapte er bijna in,’ ging de beller verder. ‘Ik vond je bezorgdheid om het slachtoffer erg aandoenlijk. Toen je besepte dat je hem op geen enkele manier kon redden, koos je voor de minder sadistische, minder pijnlijke en snellere dood uit de twee keuzes die ik je gaf. Maar dat was maar de helft van het verhaal, hè?’

Garcia keek verward.

Hunter zei niets.

‘Ik weet de reden achter je keuze, rechercheur.’

Geen antwoord.

‘Je realiseerde je dat ik op het punt stond vuur te kiezen, dus onderbrak je me snel en koos je voor water.’ Een zelfverzekerde lach. ‘Water gaf je hoop, toch?’

‘Hoop?’ herhaalde Garcia geluidloos, terwijl hij vragend naar Hunter keek.

‘De hoop dat als je het lichaam zou vinden, je zogenaamde...’ De beller zette een gek stemmetje op. ‘... “supergeavanceerde hightech forensische lab” iets zou ontdekken. Misschien op zijn huid, of zijn haar, of sporen van iets onder zijn nagels of in zijn mond. Wie weet welke microscopisch kleine aanwijzingen ik kan hebben achtergelaten, nietwaar, rechercheur Hunter? Maar vuur zou alles vernietigd hebben. Zijn hele lichaam zou verkoold zijn, inclusief alle aanwijzingen, hoe microscopisch klein ook.’

Daar had Garcia niet aan gedacht.

‘Maar als hij verdrinkt, blijft het lichaam intact,’ ging de beller verder. ‘Hij gaat dood door verstikking en huid, haar, nagels, niets wordt vernie-

tigd. Alles ligt klaar om geanalyseerd te worden.’ De beller haalde even adem. ‘Er kunnen miljoenen dingen gevonden worden. Zelfs het water in zijn longen kan een aanwijzing zijn. Dat is waarom je water koos, toch, rechercheur? Als je hem niet kunt redden, dan maar het op een na beste.’ De beller lachte vrolijk. ‘Altijd maar als een rechercheur denken. Ongezellig, hoor.’

Hunter schudde zachtjes zijn hoofd. ‘Je eerste gedachte klopte. Het ging me om het lijden van het slachtoffer.’

‘Uiteraard. Maar mocht ik toch gelijk hebben... Raad eens? Dan was ik daar al op voorbereid.’

De man op het scherm had zijn ogen weer geopend. Hij rilde nog steeds. Ondanks de duisternis keek hij om zich heen, wachtend, luisterend.

Niets. Geen enkel geluid. Het water was gestopt.

Ondanks de prop in zijn mond kwam er een bescheiden glimlach om zijn lippen. Er verscheen weer een sprankje hoop in zijn ogen, alsof het allemaal maar een nare droom was geweest, een zieke grap. Hij slikte moeizaam, sloot zijn ogen en hield zijn hoofd achterover, alsof hij God dankte. Tranen kwamen onder zijn gesloten oogleden vandaan en stroomden over zijn gezicht.

‘Blijf kijken, rechercheur.’ De stem van de beller klonk trots. ‘Want wat je gaat zien is beter dan Cirque du Soleil.’ Hij hing op.

Op het scherm begon het waterniveau te dalen.

‘Hij laat de container leeglopen,’ zei Garcia.

Hunter knikte.

Het water liep snel weg. In een paar seconden was het niveau gedaald tot op borsthoogte. Toen stopte het.

‘Wat doet hij in vredesnaam?’ vroeg Garcia vertwijfeld.

Hunter schudde zijn hoofd, maar hij bleef aandachtig naar het scherm kijken.

De camera zoomde een klein stukje uit, en plotseling kwam het gedeelte van de buizen dat onder water stond weer tot leven. Alsof het een jacuzzi was bubbelde er opnieuw vloeistof uit de gaten de kist in. Maar iets was anders deze keer. Toen de kleurloze vloeistof uit de buizen kwam en zich met het water vermengde, veroorzaakte het een vreemd effect, alsof de nieuwe vloeistof dikker was dan de vloeistof die er al was.

Hunter leunde naar voren en tuurde van dichtbij naar het scherm. ‘Dat is geen water.’

‘Wat?’ vroeg Garcia, die vlak achter hem stond. ‘Hoe bedoel je?’

‘Andere dichtheid.’ Hunter wees op het scherm. ‘Wat hij er nu ook in pompt, het is geen water.’

‘Wat dan wel?’

Op dat moment begon er rechtsboven in beeld iets te knippen. Vier letters tussen haakjes. De eerste, derde en vierde letters waren hoofdletters.

(NaOH)

Garcia wees ernaar. ‘Is dat een chemische formule?’

‘Ja,’ zei Hunter ademloos.

‘Waarvan?’ Garcia haastte zich weer naar zijn computer en opende een nieuw tabblad van zijn browser.

‘Je hoeft het niet op te zoeken, Carlos,’ zei Hunter grimmig. ‘Het is de chemische formule voor natriumhydroxide... bijtende soda.’